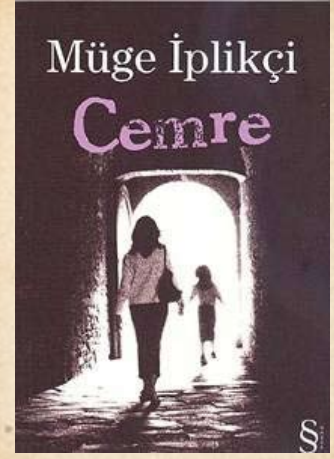

KÜÇÜK HARFLİ HAYATLAR

Hürriyet Cumartesi Eki

Doğan Hızlan

Hayatın doğal akışı içinde insanları anlatan kitapları ben beğenirim. Yüce kahramanların sadece Wagner operalarında yaşadığı bir dönemde, inandırıcılık kahramanların -ya da tiplerin- günlük yaşam debileri içindeki davranışlarıyla edebiyat yapıyor artık.

Müge İplikçi'nin Cemre'sinde kadın duyarlılığı var; insan ilişkilerinin gelgitli, düzensiz, gününbirlik izdüşümlerine rastlanıyor. Ama kadınların ağır bastığı roman dünyasında, erkekler de birer silik varlık olmakla bir güdümlü ezilme makinesinin içine sokulmamışlar.

Kadınların siyasal engebelerle dolu yaşam yolculuklarında, toplumsal acıyla örtüşen bireysel acıları dikkatimi çekti.

Kadın erkek ilişkilerinin, aldatici tutkudan uzak anlatımı, gerçeklere daha uygun geldi.

Olayların arasındaki bağı kuran kolye metaforunun kullanılma biçimini de çok iyi bulduğumu söylemeliyim. Siyasetin, bireyselliğin belirlediği münasebetler, serin, nesnel bir anlayışı simgeliyor.

Yalın ama bu yalınlığın içinde edebi göndermelerle güçlendirilmiş anlatımı, romanın başarı oranını artırıyor.

AÇIKÇA TERCİH EDİLMEK (Cemre)

Müzmin dul Hülya Tüzün, genç yaşta anne olmuş her kadının olgun güzelliğini taşırdı. Öte yandan çalınmış gençliğinin bedbahtlığını üstünde soluyan bir kadındı. Nicedir hayatla ilgili her şeyi sorgulamak ister bir hali vardı, hele ikinci, eski ve yaşlı kocası Hilmi'yi gencecik bir kadına kaptırmış olduğu o günlerde. Aslında yıllardır bilinen bir ilişkinin iki yıl önce evlilikle sonuçlanmasıydı. Şaşırarak, tepki verecek şey yoktu. Ama Hülya buna çok şaşırmişti. Şimdiye kadar çokça bildiği ama kendine bir türlü kabul ettiremediği bir duyguydu bu, kocasıyla yaşadıklarına ilişkin: açıkça tercih edilmemek. O zamana kadar hep başka bir boyutu olduğunu düşünmüştü ilişkilerinin. Ama bu gencecik kadınla Hilmi'nin nikah masasına oturması... Onunla evlendiği zamanki yaşındaydı. Ve çok güzeldi. Yeni mezun, başarılı mı başarılı, Hilmi'nin gözbebeği...

HERKESİN YALNIZLIĞI KENDİNE (Cemre)

Yalnızca o pürüz. Üç yıl olmuştu nişanı bozup atalı. Onun gibi bir kız için fazla resmi ve geleneksel bir karardı zaten. Ama istemişti. Herkes bazen o sıcaklığı isteyebilirdi. Feministleri umursamamıştı kısacası. Zaten feministleri de kimsenin umursadığı yoktu. O halde sorun da yoktu. Ama adam çürük çıkmıştı işte! Çok sevdiğini düşündüğü, vazgeçilmez bulduğu, aşk acısının içini gerçekten yaktığı, adı bile unutulmaya yüz tutmuş adam için bir zamanlar döküp durduğu gözyaşlarına acıyıp duruyordu şimdi. Bunun karşılığı hayattaki başarısıydı, bu kesin. Ancak bu başarının hükmedemediği saatler de vardı hayatında. Ne zaman işten dönse, ev yolunda, boş, sessiz bir eve girmenin onu bekleyen loşluğunu hissetse bu duyguyu yaşardı. "Hepiniz yalnızsınız," diyordu bir ses içinden, neyse ki herkesin yalnızlığı kendineydi.